

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa M. D.
przeciwko E. S.A. z siedzibą w W.
o wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 grudnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 3 października 2014 r., sygn. akt VI Pa 320/14,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej punktu pierwszego zaskarżonego wyroku w zakresie oddalającym powództwo w pozostałej części,**
- 2. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części,**
- 3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 października 2014 r., sygn. akt VI Pa 320/14, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w Poznaniu – w sprawie z powództwa M. D. przeciwko E. S.A. z siedzibą w W. o wynagrodzenie – zmienił zaskarżony apelacją powoda wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 22 maja 2014 r., sygn. akt V P 299/13, (oddalający powództwo) między innymi

w ten sposób, że: w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.841,71 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych w okresie od 1 września 2010 r. do 31 maja 2011 r., z odsetkami ustawowymi w wysokości określonej w sentencji wyroku i oddalił powództwo w pozostałej części (pkt I. ppkt a).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego (w całości) strona pozwana zaskarżyła skargą kasacyjną; skargę oparto na drugiej podstawie kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. i zarzucono naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazano między innymi, że „skarga jest oczywiście uzasadniona. Oczywista zasadność skargi przejawia się w fakcie, iż z zaskarżonego wyroku w żaden sposób nie wynika za ile godzin nadliczbowych zostało zasądzone wynagrodzenie za pracę”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o: - odrzucenie skargi kasacyjnej strony pozwanej względnie o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona pozwana wniosła również o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty

świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała „oczywistą zasadność” jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie

proceedzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13 – Lex nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. z uwagi na sugerowane naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że art. 328 § 2 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną w wyjątkowych wypadkach, a mianowicie, gdy niezachowanie jego wymagań konstrukcyjnych uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, LEX nr 109420 oraz z dnia 1 czerwca 2012 r., II PK 259/11, LEX nr 1243021) lub nie pozwala na jego kontrolę kasacyjną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, LEX nr 78271 oraz z dnia 2 grudnia 2014 r., I UK 139/14, LEX nr 1621322). Tylko w takim wypadku uchybienie art. 328 § 2 k.p.c. może mieć wpływ na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2012 r., I UK 153/12, LEX nr 1224673; z dnia 8 lipca 2015 r., II PK 282/14 – LEX nr 1771522, M.P.Pr. 2015/11/599-603).

Oczywistą zasadność rozpatrywanej skargi kasacyjnej jej autor wiąże z twierdzeniem o tym, że „z zaskarżonego wyroku w żaden sposób nie wynika za ile godzin nadliczbowych zostało zasądzone wynagrodzenie za pracę”.

Tak określone twierdzenie skargi nie uwzględnia stanowiska zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym – jak to ustalił Sąd drugiej instancji – łączne przekroczenie obowiązującego powoda wymiaru czasu pracy w okresie wrzesień 2010 r – maj 2011 r. (9 miesięcy) wynosiło ponad 150 godzin, a zatem przekraczało przewidzianą przez ustawodawcę dopuszczalną liczbę 150 godzin nadliczbowych w roku kalendarzowym określoną w art. 151 § 3 k.p. Sąd drugiej instancji podkreślił jednocześnie, że miał na uwadze także to, że powód w swoich zeznaniach

złożonych przed Sądem Rejonowym wyraźnie wskazał, że w rzeczywistości pracował w godzinach nadliczbowych w rozmiarze znacznie większym, a w niniejszej sprawie dochodzi należności za pracę w godzinach nadliczbowych tylko w tych w dniach, co do których dysponował dowodami pozwalającymi na określenie wymiaru czasu pracy w biurze; czyli sam powód zrezygnował z dochodzenia należności za godziny nadliczbowe, co do których nie dysponowałby dowodami choćby pośrednimi.

Zaskarżony rozpatrywaną skargą kasacyjną wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu zawiera wszystkie elementy określone w przepisie art. 328 § 2 k.p.c. w zakresie wskazania podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Z uwagi na to, że strona pozwana zaskarżyła przedmiotowy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu w całości – także w zakresie korzystnego dla niej rozstrzygnięcia „oddalającego powództwo w pozostałym zakresie” – skarga kasacyjna w tym zakresie podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. jako niedopuszczalna z uwagi na brak *gravamen* (pkt 1.). Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 2.); rozstrzygnięcie zawarte w pkt 3 niniejszego postanowienia ma swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 r., poz. 461 ze zm.).